

Justitieministeriet

begäran om utlåtande OM 60/08/2013

ÅLANDS SJÄLVSTYRELSE I UTVECKLING – ÅLANDSKOMMITTÉNS 2013 SLUTBETÄNKANDE

Jord- och skogsbruksministeriet har lämnat detta utlåtande i tjänsten utlåtande.fi.

1 kap. Ålands självstyrelse

Ministeriet har inte något att yttra.

2 kap. Lagtinget och Ålands regering

Ministeriet har inte något att yttra.

3 kap. Åländsk hembygdsrätt

Ministeriet har inte något att yttra.

4 kap. Ålands landshövding och Delegationen för Ålandsärenden

Ministeriet har inte något att yttra.

5 kap. Lagstiftningen

28 § Lagstiftningsbehörighet som hör till riksdagens behörighet och som kan övertas av lagtinget

Fastighetsbildning och fastighetsregistrering

Fastighetsdatasystemet (FDS) omfattar fastighetsregistret (fastighetsindelning/lantmäteriförrättningar) och lagfarts- och fastighetsregistret (anteckningar om övriga rättigheter och gravationer som hänför sig till fastigheter). Enligt en utredning från Lantmäteriverket orsakas verket en kostnad på 1,5–1,7 miljoner euro per år till följd av uppgifter som utförs för landskapet Åland med stöd av 28 § 16 punkten i självstyrelselagen för Åland (fastighetsbildning och fastighetsregistrering samt därmed sammanhängande uppgifter). Lantmäteriverket baserar uppskattningen på den procentuella andelen (ca 2 %) för Åland av antalet av och de totala kostnaderna för lantmäteriförrättningar i hela landet. Uppskattningen motsvarar landskapet Ålands andel av Lantmäteriverkets totala kostnader för att upprätthålla FDS.

Det är inte möjligt att göra en uppskattning av kostnaderna för anläggning av ett FDS-system för Åland (engångskostnad) och för underhåll av systemet utan mer konkreta uppgifter om plattformen och behovsdefinitionen för det önskade systemet. Jord- och skogsbruksministeriet anser att eventuell överföring av underhållet av FDS på det sätt som avses i 28 § 16 punkten i självstyrelselagen kräver omfattande engångsinvesteringar på flera miljoner euro. Det är inte möjligt att exakt ange de olika delkostnaderna för överföringen eftersom FDS består av flera samordnade register.

Det är också klart att investeringskostnaderna blir betydande i förhållande till antalet servicehändelser och användningsvolymen i landskapet Åland. Om FDS realiseras på Åland som ett landskapets eget registersystem, skulle kostnadstrycket per servicehändelse leda till att invånarna i landskapet hamnar i en ojämbördig ställning mot det övriga Finland, jämfört med att FDS realiseras som ett riksregister även på Åland som i dag. Jord- och skogsbruksministeriet anser att det mest kostnadseffektiva sättet att upprätthålla och utveckla FDS-registren är att göra det som riksregister. I riksomfattande register sköts också underhållet på bästa sätt även i framtiden. Ett riksomfattande fastighetsdatasystem, inklusive de basregister som ingår i det, kan dessutom enkelt integreras för samkörning med andra riksomfattande basregister. På så sätt är det möjligt att säkerställa samordnade och högkvalitativa digitala tjänster.

Jord- och skogsbruksministeriet anser att möjligheten att överföra underhållet av basregister med olika tjänster för samhällets informationsförsörjning och samhällsfunktioner ska granskas som en helhet. Dessutom utgör FDS grunden i systemet med säkerheter i Finland. Av basregistren innehåller fastighetsregistret uppgifter om fördelningen av jordinnehavet och lagfarts- och inteckningsregistret innehåller uppgifter som inteckningar som hänför sig till registerenhetens ägare och registerenheten (på basis av äganderätten). Av dessa basregister har datainnehållet i lagfarts- och inteckningsregistret dessutom offentlig tillförlitlighet. Det innebär att den registeransvarige omfattas av strikt skadeståndsansvar med avseende på uppgifternas riktighet. Den registeransvarige ska med andra ord med stöd av lagen ersätta den skada som orsakas av felaktig uppgift i registret. Genom att upprätthållande av lagfarts- och inteckningsregistret kräver specialkompetens samt att den registeransvarige omfattas av strikt ansvar för uppgifternas riktighet är det inte lätt att förvärva den specialkompetens som krävs för registerföring på ett litet område. Ytterligare problem hänför sig till integreringen av Ålands FDS i de riksomfattande registren samt till fullvärdigt underhåll av de register som ingår i fastighetsdatasystemet.

Genom av fastighetsbildning och fastighetsregistrering i dagens läge omfattas av rikets lagstiftningsbehörighet anser jord- och skogsbruksministeriet på ovan nämnda grunder att den aktuella helheten inte heller i framtiden ska kunna övertas genom enbart lagtingsbeslut. Detta ska även i framtiden endast vara möjligt enligt bestämmelserna i 30 § i förslaget till självstyrelselag för Åland (genom lag och med riksdagens medverkan).

30 § Lagstiftningsbehörighet som hör till riksdagens behörighet och som kan överföras till Åland i enkel lagstiftningsordning

Fiske

Den delade behörigheten mellan riket och Åland förblir oförändrad med avseende på fiske, men lagstiftningsbehörigheten över priset på fiskeriprodukter och främjande av exporten av fiskeriprodukter kan överföras till Åland i enkel lagstiftningsordning och med lagtingets samtycke. Jord- och skogsbruksministeriet har inget att anmärka på denna punkt.

Lantbruk

Bestämmelserna i 30 § 1 mom. 13 punkten i lagförslaget är oförändrade jämför med den nuvarande lagen, så att priset på lantbruksprodukter och främjande av exporten av lantbruksprodukter hör till rikets behörighet. De kan dock överföras till landskapet i enkel lagstiftningsordning. På denna punkt konstaterar jord- och skogsbruksministeriet för det första att bestämmelserna i självstyrelselagen är en kvarleva från tiden före Finlands EU-medlemskap. Efter att Finland gick med i EU är det inte längre möjligt att som förr avtala om priserna på lantbruksprodukter genom lantbruksinkomstförhandlingar, utan priserna fastställs på marknadsvillkor. Inom EU hör lantbruket till unionens exklusiva befogenheter. Det innebär att innehållet i EU:s gemensamma lantbrukspolitik bestäms genom unionens beslutsfattande processer.

Bestämmelserna i den gällande självstyrelselagen har med avseende på priserna på lantbruksprodukter av hävd tolkats så att rikets behörighet omfattar de stödssystem som används för att kompensera lantbruksproducenterna för prissänkningar. Dessa stödformer inbegriper inte till exempel element för stöd för kostnader vid specifika åtgärder, så som t.ex. för främjande av djurhälsa, utan stödbeloppen fastställs på basis av areal eller antal djur.

Enligt det ovannämnda har rikets behörighet av hävd ansetts omfatta de direktstöd som finansieras helt av Europeiska unionen, med andra ord genom Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ), samt de nationellt finansierade stöden till jordbruket och trädgårdsodlingen. Bestämmelser om de ovan nämnda stödformerna finns i lagen om Europeiska unionens direktstöd till jordbruket (193/2013) och lagen om nationella stöd till jordbruket och trädgårdsodlingen (1559/2001). Landskapets behörighet har ansetts omfatta de stödformer som finansieras delvis av Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) inom ramen för landsbygdsprogrammet för landskapet Åland. Riket har ett eget program för utvecklingen av landsbygden i Fastlandsfinland.

Jord- och skogsbruksministeriet anser att momentet bör ändras så att det motsvarande gällande praxis, med andra ord att rikets behörighet omfattar både direktstöden från Europeiska unionen och de nationella stöden till jordbruket och trädgårdsodlingen. Dessutom bör termen ”främjande av exporten” ersättas med ”marknadsordning för lantbruksprodukter”.

Behörighet att utöva veterinäryrket

Enligt 30 § 1 mom. 18 punkten i lagförslaget ska bland annat *behörigheten att vara verksam inom hälso- och sjukvården* höra till riksdagens behörighet, men denna behörighet kan överföras till lagtinget i enkel lagstiftningsordning enligt 72 § i grundlagen och med lagtingets samtycke.

Enligt motiveringarna till lagförslaget motsvarar ifrågavarande 18 punkten 27 § 29 punkten och en del av 27 § 30 punkten i den nuvarande lagen, vilka *har ansetts gälla även den som verkar inom veterinär- och apoteksväsendet*. Detta omnämnande i motiveringarna är synnerligen viktig som ett förtydligande till den hävdvunna tolkningen av bestämmelserna.

Eftersom det är fråga om en totalreform i syfte att modernisera föråldrade bestämmelser och avhjälpa missförhållanden till följd av dem är det viktigt att man inte nöjer sig med bara en passus i motiveringarna. Jord- och skogsbruksministeriet föreslår att 30 § 1 mom.

18 punkten omformuleras så att den omfattar behörigheten att vara verksamhet inom hälso- och sjukvården *samt veterinärväsendet*. Det är fråga om förutsättningarna för utövande av veterinäryrket. Det är motiverat att i lagen jämställa dessa med yrkesbetingelserna för läkare och tandläkare, eftersom samtliga av dessa yrken är förknippade med liknande ansvar, skyldigheter och rättigheter, som bland annat rätt att förskriva läkemedel.

Djursjukdomar och medicinering av djur

Enligt 30 § 1 mom. 19 punkten i lagförslaget omfattar riksdagens behörighet bland annat *läkemedel och narkotiska ämnen* samt enligt 20 punkten även *förbud mot införande av djur och djurprodukter samt förhindrande av smittosamma sjukdomar hos husdjur*. Denna behörighet kan överföras till lagtinget i enkel lagstiftningsordning enligt 72 § i grundlagen och med lagtingets samtycke.

Ovannämnda 19 punkten motsvarar 27 § 30 punkten i den nuvarande lagen. Ovannämnda 20 punkten motsvarar 27 § 31–33 punkten i den nuvarande lagen och utgör undantag från lagtingets behörighetsområden jord- och skogsbruk, hälso- och sjukvård samt djurskydd och veterinärväsendet.

Med avseende på förhindrande av sjukdomar hos djur innehåller 48 § motsvarande bestämmelser om fördelning av behörighet i förvaltningsuppgifter som den nuvarande självstyrelselagen. Enligt nämnda paragraf ska de uppgifter som enligt lagstiftningen om bekämpande av smittosamma sjukdomar hos husdjur ankommer på en myndighet i riket, på Åland skötas av Ålands regering eller av någon annan myndighet som anges i lagtingslag.

Ministeriet har inget att anmärka på premisserna för bestämmelserna. Visserligen borde 48 § den finska ordalydelsen som ”kommun” ändras till ”landskap” enligt landskapslagen, eftersom kommunernas och regionförvaltningsverkets uppgifter överförs i Fastlandsfinland till landskapen.

Jord- och skogsbruksministeriet vill dessutom fästa uppmärksamhet vid formuleringen ”rätten att lagstifta om sjukdomar hos vilda djur har tidigare ansetts hänförliga till lagtingets be-

hörighet” i motiveringarna till 30 § 1 mom. 20 punkten. Ordet ”tidigare” är i denna kontext otydligt eftersom ordalydelsen också i den föreslagna nya lagen omfattar endast smittsamma sjukdomar hos husdjur. Europeiska unionens lagstiftning om djursjukdomar och den nationella lagstiftningen för genomförande av unionslagstiftningen utgör en helhet som gäller alla djur. Det vore problematiskt att separera vilda djur från denna helhet, och enligt den nuvarande tolkningen tillämpas rikslagstiftningen om djursjukdomar till alla delar på Åland. Jord- och skogsbruksministeriet föreslår därför att det i samband med totalreformen av självstyrelselagen är ändamålsenligt att ändra ordalydelsen i 20 punkten till *smittsamma sjukdomar hos djur*.

Enligt 26 § 1 mom. 6 punkten i lagutkastet är utrikeshandeln ett område som inte kan överföras från riksdagens lagstiftningsbehörighet utan ändring av grundlagen. Enligt detaljmotiveringarna ska behörigheten när det gäller andra än handelspolitiska begränsningar, till exempel sådana som beror på tekniska säkerhetskrav eller kultur- eller miljöpolitiska skäl, bedömas utgående från det rättsområde som åtgärden i sak närmast hänför sig till. I fråga om till exempel gränsöverskridande handel med livsmedel och djur är det inte alltid möjligt att separera handelspolitik och säkerhetskrav. Detta torde inte medföra problem vid tillämpning av den föreslagna lagen.

6 kap. Den dömande makten

Ministeriet har inte något att yttra.

7 kap. Förvaltningen

46 § Gemensam förvaltning

Jord- och skogsbruksministeriet förordar inte 46 § 3 punkten enligt lagförslaget. Gällande frågor som hänför sig till EU:s jordbruks- och fiskeripolitik finns det erfarenheter från hela Finlands EU-medlemskap av hur dessa politikområdet genomförs i riket och på Åland. Vid eventuella oklarheter har man försökt hitta en lösning genom förhandlingar med beaktande av självstyrelselagen och i synnerhet dess 9 a kap. (Ärenden som gäller Europeiska unionen) eller i synnerligen svåra fall enligt 60 § 2 mom. i självstyrelselagen. Förslaget att statsrådet och Ålands regering ska, på det sätt som anges i en överenskommelseförordning, förhandla med varandra om genomförandet av EU:s gemensamma jordbruks- och fiskeripolitik, skulle inte förbättra förutsättningar för att lösa de sällsynta meningsskiljaktigheterna eller därtill anknytande förfaranden. Dessutom är överenskommelseförordningen enligt 43 § i lagförslaget främst ett instrument för överföring av ärenden som hör till rikets eller Ålands behörighet, inte för reglering av förhandlingsprocesserna. Enligt detaljmotiveringen motsvarar bestämmelserna 18 § 15 punkten och 30 § 19 punkten i den nuvarande lagen. Detta stämmer emellertid inte eftersom den gällande lagen innehåller bestämmelser om förhandlingsskyldighet men inget krav på en överenskommelseförordning.

Med avseende på förhandlingar mer lantbruksproducenterna konstaterar jord- och skogsbruksministeriet för det första att staten enligt lag är skyldig att förhandla med producenterna endast om framläggande av förslag om nationella stöd för Europeiska unionen (8 § i lagen om nationella stöd till jordbruket och trädgårdsodlingen (1559/2001)). Till andra delar föreligger ingen skyldighet att förhandla med lantbruksproducenterna, trots att producenternas

centralorganisationer deltar i diskussioner om innehållet i stödsystemen och beredningen av detta innehåll. Även om det i lagen inte föreskrivs om landskapet Ålands rätt att delta i sk förhandlingarna om nationellt stöd, skickar man alltid möteskallelse och dokument gällande förhandlingarna om nationellt stöd till Ålands landskapsregeringen och Ålands landskapsregeringens representanter har alltid rätt att delta i förhandlingarna.

Inom EU hör lantbruket till unionens exklusiva befogenheter. Det innebär att innehållet i Europeiska unionens gemensamma lantbrukspolitik fastställs enligt unionens beslutsprocesser, i vilka deltar rådet och Europaparlamentet samt kommissionen som har en central roll vid beredningen. Enligt utkastet till självstyrelselag har Ålands regering rätt att delta i beredningen vid statsrådet av Finlands ställningstaganden till beslut som ska fattas inom Europeiska unionen. Därmed befästs Ålands status genom bestämmelserna i 11 kap. (Ärenden som gäller Europeiska unionen) i lagutkastet.

Jord- och skogsbruksministerier konstaterar även att Ålands landskapsregering är representerad i sektionen för jordbruk och livsmedel (EU 18). Sektionen behandlar regelbundet Finlands ställningstaganden till exempel inför varje ministerrådsmöte. Ålands landskapsregering är också representerad i sektionen för fiske (EU 17).

Jord- och skogsbruksministeriet anser att den föreslagna nya självstyrelselagen innehåller tillräckligt med förfaranden för effektivt genomförande av EU:s lantbruks- och fiskeripolitik, även utan de föreslagna bestämmelserna i 46 § 3 punkten.

8 kap. Initiativ, samråd, hörande, bistånd och behörighetstvister

55 § Lösning av behörighetstvister

Jord- och skogsbruksministeriet anser att de föreslagna bestämmelserna i 77 § i praktiken är delvis överlappande med de föreslagna bestämmelserna i 55 § enligt vilken meningsskiljaktigheter angående behörighet kan avgöras av Delegationen för Ålandsärenden. Är det meningen att till exempel en riksmyndighet innan den fattar ett beslut med stöd av 77 § 1 mom. ska hänskjuta eventuella meningsskiljaktigheter till Delegationen för Ålandsärenden för avgörande och fatta sitt beslut först efter att delegationen har gett en rekommendation till avgörande? Om riksmyndigheten fattar ett beslut som inte följer rekommendationen och/eller Ålands synpunkt, ska ärendet då med stöd av 55 § på nytt hänskjutas till Delegationen för Ålandsärenden för avgörande av behörighetsfrågan? Genom detta förfarande kan åländska myndigheter hänskjuta icke önskvärda beslut som en riksmyndighet fattat med stöd av 77 § till Delegationen för Ålandsärenden för omprövning. Om riksmyndigheten anser att den inte kan omfatta delegationens beslut blir den tvungen att föra saken till högsta domstolen, och den komplexa processen skulle ta mycket mer tid än det nuvarande förfarandet. Detta kan också leda till brott mot skyldigheten enligt EU-lagstiftningen. Med tanke på förvaltningsbeslutets målgrupp är förfarandet otydligt och det blir svårare att förutsäga utfallet.

Exemplet ovan visar att den föreslagna proceduren är komplicerad och kan leda till att avgörandet drar ut på tiden och Delegationen för Ålandsärendens roll vid tillämpningen av 77 och 55 § är oklar. Det föreligger också en risk för att antalet ärenden som hänskjuts till högsta domstolen ökar. Jord- och skogsbruksministeriet anser därför att Delegationen för Ålandsärenden inte ska ges mandat att avgöra ovan nämnda ärenden, utan att denna roll ska tillhöra

högsta domstolen som tidigare. Detta förutsätter att de föreslagna 55 och 77 § ändras och nuvarande 60 § 2 mom. lämnas oförändrad. Om det ändå anses viktigt att betona Delegationen för Ålandsärendens roll och detta finner bifall hos de andra ministerierna, vore det alternativt tänkbart att 77 § 2 mom. stryks, så att det inte längre är obligatoriskt att hänskjuta ärenden till delegationen och samråda med delegationen i ovannämnda ärenden och meningsskiljaktigheter skulle avgöras enligt det förfarande som föreslås i 55 §.

Bestämmelserna i 60 § 2 mom. i den nuvarande självstyrelselagen har visat sig vara fungerande vid avgörande av meningsskiljaktigheter. Enligt kommitténs betänkande har högsta domstolen behandlat tre fall som hänför sig till 60 § 2 mom., vilket är lika många som de fall där jord- och skogsbruksministeriet har varit part. Jord- och skogsbruksministeriet har med andra ord erfarenhet av att 60 § 2 mom. fungerar i praktiken. Bestämmelsen möjliggör ett effektivt förfarande där bägge parterna kan göra sig hörda och där högsta domstolen ger ett slutligt avgörande i behörighetstvister.

9 kap. Ålands ekonomi

Ministeriet har inte något att yttra.

10 kap. Internationella förpliktelser

Ministeriet har inte något att yttra.

11 kap. Ärenden som gäller Europeiska unionen

77 § Beslutsfattande när endast en förvaltningsåtgärd får vidtas i medlemsstaten

Jord- och skogsbruksministeriet konstaterar att fiske redan länge har hört till Ålands behörighet. I riket infördes i början av 2017 ett nytt system för fiskekvoter och i enlighet med 12 § 2 mom. i den relevanta lagen (1048/2016) fattade jord- och skogsbruksministeriet 22 december 2016 beslut om fördelningen av de fastställda fiskekvoterna mellan riket och landskapet Åland. Beslutet fattades enligt det förfarande som anges i 59 b § 2 mom. i självstyrelselagen (1144/1998). Ålands landskapsregering ifrågasatte jord- och skogsbruksministeriets behörighet att fatta beslut i ärendet.

På jord- och skogsbruksministeriets framställan gav högsta domstolen 29 juni 2017 ett avgörande (H2016/170) med stöd av 60 § 2 mom. i självstyrelselagen i ärendet gällande fördelningen av fiskekvoterna mellan Åland och riket. Enligt avgörandet har jord- och skogsbruksministeriet med stöd av 59 b § 2 mom. i självstyrelselagen behörighet att fatta beslut om fördelningen av fiskekvoterna mellan landskapet och riket. Beslutet skall fattas efter samråd med landskapsmyndigheten så att samförstånd eftersträvas och landskapsmyndighetens ståndpunkter så långt som möjligt blir beaktade.

Högsta domstolens avgörande är principiellt viktigt och bör beaktas vid reformen av självstyrelselagen så att bestämmelserna i nuvarande 59 b § 2 mom. förs oförändrade in i den nya lagen. Det har behövts långa och krävande förhandlingar under beslutsprocessen för fördelningen av fiskekvoterna, och högsta domstolen har först nyligen lämnat sin ståndpunkt i ärendet. På dessa grunder anser jord- och skogsbruksministeriet att bestämmelserna i 59 b § 2 mom. i sak bör lämnas oförändrade. Det är viktigt att bibehålla principen om att en riks-

myndighet kan fatta beslut i ärenden där EU-bestämmelser indirekt eller direkt tillåter endast en förvaltningsåtgärd. En annan viktig princip är att man i förhandlingarna ska eftersträva samförstånd och att landskapsmyndighetens ståndpunkter så långt som möjligt blir beaktade.

Det föreslås i betänkandet att de ifrågakommande bestämmelserna ersätts med en ny 77 §. Med en något omformulerad 1 mom. motsvarar paragrafen de nuvarande bestämmelserna och innehåller därmed de ovannämnda viktiga principerna. I 2 mom. har däremot tagits med en bestämmelse om att om den åländska myndigheten och statens myndighet inte är överens om vilka åtgärder som bör vidtas i en fråga som avses i 1 mom., ska saken hänskjutas till Delegationen för Ålandsärenden som ger en rekommendation till avgörande. Detta avviker från de nuvarande bestämmelserna enligt vilka det är möjligt att begära att Ålandsdelegationen yttrar sig i tvisten. Å andra sidan står detta också i strid med detaljmotiveringarna till det föreslagna momentet som i likhet med de nuvarande bestämmelserna utgår ifrån att en begäran kan lämnas till delegationen. Det är med andra ord oklart om ärendet enligt förslaget ska hänskjutas till delegationen eller inte. Delegationen för Ålandsärenden ger dock i dessa fall endast en rekommendation.

Jord- och skogsbruksministeriet förespråkar inte bestämmelsen i 77 § 2 mom. enligt vilken saken ska hänskjutas till Delegationen för Ålandsärenden. Det skulle leda till att man vid meningsskiljaktigheter alltid blir tvungen att vänta på delegationens rekommendation till avgörande, som ändå inte är bindande. Bestämmelsen är i praktiken delvis överlappande med 55 § i förslaget, enligt vilken meningsskiljaktigheter angående behörighet kan avgöras av Delegationen för Ålandsärenden. Det är oklart hur 55 § ska tillämpas i fall som faller under bestämmelserna i 77 §.

12 kap. Ämbetspråk och språkliga rättigheter

Ministeriet har inte något att yttra.

13 kap. Särskilda bestämmelser

Ministeriet har inte något att yttra.

14 kap. Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Med anledning av ändringsförslaget föreslås även att 108 § i övergångsbestämmelserna i lagförslaget ska ändras. Syftet med bestämmelserna är att förtydliga och befästa ”status quo” för lagstiftningsbehörigheter vid lagens ikraftträdande, med andra ord före eventuella överföringar av behörigheter med stöd av den nya lagen. Bestämmelsen innehåller en motsvarande förteckning som 18 § i den nuvarande självstyrelselagen över områden som omfattas av lagtingets lagstiftningsbehörighet då lagen träder i kraft. Enligt förteckningen har landskapet behörighet i fråga om hälso- och sjukvård, med de undantag som stadgas i [27 § 24, 29 och 30 punkten], det vill säga behörighetskraven på verksamhet inom hälso- och sjukvården. På landskapet ankommer också djurskydd och veterinärväsendet med de undantag som stadgas i [27 § 31–33 punkten]. De i hakparentes angivna hänvisningarna refererar till den gällande självstyrelselagen och ska uppenbarligen justeras enligt bestämmelserna i den föreslagna lagen. Jord- och skogsbruksministeriet anser att det i samband med omnämmandet av veterinärväsendet vore motiverat att ta in motsvarande hänvisning som vid omnämmandet av

hälso- och sjukvården, det vill säga lämna behörighetskraven på veterinärverksamhet utanför landskapets behörighet genom hänvisning till 30 § 1 mom. 18 punkten.

Förhållandet till grundlagen och lagstiftningsordning

Ministeriet har inte något att yttra.

Övrigt

Ministeriet har inte något att yttra.

Jaana Husu-Kallio

kanslichef

Timo Rämänen

lagstiftningsråd